

הַלְבּוֹת עֲרָזִי תְּחוּמֵין סִימָן תֶּט

ביאורים ומוספיים

שמואל שאמנם אינו רשאי ללבת מהאלין עד לבתו, אבל אל תחת האילין רשאי ללבת.

והזהה בדבריו רב נאמרו שני חירותים. א. שאמ לא סיים את מקומו
לא קמה תחת האילן. ב. שהפטcid עקב כר גם את שביתת רגלאין,
איאיט יוביל לו ממקומו. וטחלהן חזאשונים ומהו נחלה שמואל על
רב.

שיטות רשיי (שם דיה ושמואל אמר) שמדובר מטככים עם רב ברין הדושן שבשלו קנה תחת האילן הפסדי הכל ואינו יכול להזמין מקומו, ומחק לעלו ברין הראשון, שלדעתו יוכל לקנייה תחת האילן אף לא עזין באלו ארבע אמות שחתת האילן הוא חפש לשבות, ומה שאמור רשאי למכת עד האילן ואינו יוכל ללכט לבתו, מדובר באופן שהשתה שחתת האילן מקטנו היה בתוך אלפינים לביתו ומקצתו לאחר רוחק יותר מאלפיים מביתו ולכן בכוונן אין יודעים דיכין כמה שבייתה תחת האילן. מחרירים את עלינו מספק, ורשאי למכת רק עד מקום שלב האילן בתוך אלפינים שלל, ולביתו שנמצא רוחק יותר מאלפיים ממקצת האילן אינו יכול למכת.

וזורמבם (פי' מלהל', עירובין ה'ז), על פי דבריו המאוד משנה שם פירוש, שהוא מסכום עם רב בדין הראשון ששאלת סיים ד' אמרות חחת האילן לא כנה כלל שביתה תחת האילן, וחולק עליי בבבון חנוי, שלבדו ליעלם אינו מפיך את שבירת גרבין.

ולשון שני הובא בראשי' (שם), שקעה מוספקת תחת האילן או במקומות רוגליים, וושׁ לו ממנה נפשׁ את התהום המשותף שביניהם, ובתבב הבהיריל (דריה ובן) שכן דעת ר' ר' והר' (ט).
 עוד אמרו בNUMBERאו שם (א, א) שהאמור شبיתתי חחה אילן פלוני ציריך שיוכל להגיא למקומות האילן מבعد יום, אבל אם אין יכול להגיא אילן, לא קנה שביתה תחתינו. ולפי הרבריטים האמורים, גם בבהה יש חילוק בין שיטת ר' ר' לבין שיטת הרמב"ם, ש לדעת ר' ר' אייביד גם את שביתת ריגלו ואינו יכול לזרז ממקומו, بينما שערק דעתו מלשבות במקומו, ולדעת הרמב"ם לא הפסיק את שביתת רבינו

[משנ"ב ס"ק נח]

36) ולענין אם יכול לומר שביתותם במקומות פלוניים בזמנן שהווא מהלך כתוב המאיתר (עריזובין מט. ב ד"ה ורב חסדא) שנחalker המפרשים בדבריה, יש אומר הרבה שבמינו שהמיתר לא קמה במקומו, קר אינו יכול להலך קניין שבויינה במקומו אחר, וש חולקים. ופסק המאיתר, שצעריך לumed בשעה שאומתת תהא שביתות תחת האילן, ו/orהא ממה שכתובנו לעיל סיק כי שהראשונים החלקו בגוף הדין האם מינה לרשות שביתותה.

[משנ"ב ס"ק נט]

תקנון שהינה יכולת⁽³⁸⁾ להציג שפט עלייני ריבונות⁽³⁹⁾ מטעם יומן⁽⁴⁰⁾
 37) ואב אמר תהא שביתתי תחת האילן במקום שעטנו יכול להציג
 אלילו עד בין השמשות, ואחר כך הדומן לישס והגע למועד קרוב
 יותר שמנמץ יכול להציג למקומות השביטה עד בין השמשות, בתב
 המשך בעמוד הבא

[משנ"ב ס"ק נא]

(32) ולענין מי שבירתו בקעה החותם וכעת הוא עומד בעיר ורעה
לזכות לאחר אוכל שבכיתו לשם עירוב, הביא בשווית מחרש'יב
(ח'ב סי' לו') מדברי שורת חילב שאל (ח'א סי' בט) שאסר לעשות
ערובין ובשליכן באופן כה, מפני וכוח האמוריה ביהודה עירובא,
שמושמע שצעריך לאחزو את הערוב בידך בשעת האמירה. ועיקרי
זהירות (ס' כד אות ה) למד מדברי, שכן הוא הרין גם בעירובי
תהומיין. ולפי דבריהם כיון שתפּת העירוב אינה מונחת לא לפני בעל
הבית ולא לפני שלוחה, אי אפשר לערב, וכותב המהרש'ם, ש�ף
יש לשפקך במה שכותב שאף בעירובי תהומיין האמוריה מעכברת,
מיימן הנוטח בהדי אין עמצע ומ"מ קשה להקל גיד הגוזלוב גזיל.

[שנה א ס' ק ט]

ולפוי זה כתוב לישב את קושית הפמג', שבדאי לא מדבר כאן בשיטה שישמן על עירוב דשליח בכל מקום שנייה, אלא שדעתו היהת שיברר אחר כך להיכן עריב, ובכך יתרעה בך יעל עירובו ואכבר לא מ'ם לא יפסיד את שביתה ביתו, ולכן הדון תלו בברירותיהם שלנן הלהנה נשאר בעצ' אב זוכל דמשלו לבטל את העירוב והלישאר בשיטתה ביתן.

[משתערב ס'ק נה].

(34) ואוב שינה רק מעט מדעת משלחו, וכן אמר לו לעבר בין העירב בין מבושל, כחוב התוטפת שבת (ט'ק ב') שהעירוב מועל. וכן בכל שינוי שדרך השליח לשנותו בסלא ימצא את שביקש המשלח, וכמובואר בשועו (ייד סי' רז סי' ח) הרי זה בכלל מה שביקש המשלח ואינו נחשב שינוי, וחול העירוב (וראה סוגיות הגמара גדרים נב. ב, צ"ע).

[שׁוֹעַ סִ"א]

(55) לבאר שעיף זה יש להקדים את דבריו הגמור והופסיקם. שנינו בעירובין (טט, ב) "מי שבא בדרך וחשבה לא, והוא מכיר אילן או גדר ואמר שביתה תחתון, לא אמר כלום [כיוון שלא ציין בבדיקה באלו ד אמות רוחה לשבותן]. שביתה בעירון, מהלך ממוקם רגלו ועד עיקර אלפיהם אמה, ומיעקו רעד ביתו אלפיים אמרה, ובזאת מובל שאששנזרת ארבעות אמה".

ובגמרה נחלקו רבו ושמואל מה הכוונה ברישא שללא אמר כלום, דעתך רב שהפסיד את מלומן, ועם תחת האילן לא קנה, ודעת

דעתן באר המולחה

(ס) דזונא שחר ארבע אמות והם בתוך אלפים אמה, בגוון שאמר شبיחת בעקרון ומכאן עד עקרון לא קניתה יכול להציג שמש כלל *מקבעד יום, לא ייוזו מפיקומו, שהר ערך דעתו מפאנן ו gamb שט לא קניתה.

באר היטוב

אַמְרָרִין הַשְׁלִיחָה בְּרָאָה; וְצַעַד, שְׁבִיָּה סִיקָן שְׁלָא סְלִיד קְסָב שָׁאָם מְזָא קְפֵר קְרָם אַמְרָרִין הַשְׁלִיחָה בְּרָאָה. בְּצַעַד, מַזְעַן, אֶם יְמַעַן שְׁעָשָׂה שְׁלִיחָהוֹת אֲלָא שְׁשָׁפָק אֶם שְׁהָה בְּשִׁלְחָה. אַפְרָנִין וְדָרָא לֹא שָׁהָה, הָרָב יְהִי בְּגַלְלָל סִיקָן כָּא (ט) בְּתַמְרִים. אַפְלוּ אָהָה לְשִׁלְחָה לְעַזְבָּה מְשָׁלָן קוֹרְקְפָּרָה וְתִין עֲרוֹב, מַזְעַן)

באור הלה

ההנזכר בערך זה קלישון הזכיר דמלשען דעריך זוקא שיראה שפונן לו, אבל משער פוקרים [נרבאים] רושאי' ורבון יהונתן וברץ' ועטדרת-תקבוץ' מלבד ברכבתה שראתה שאגע אעלן טיגי, מיטעם זוקה שליח עוזה שליחותן קדרין שבצדאי קבל לפונן והוית לשם עירוב, וכן מוכח להדייא קלישן חס'יס מומחה יולמא לא שקל הנה, ומטען זוקה שליח עוזה שליחותן, מומחה דמלשען זה אפריגן ובנראי שקל פהה. הקבר גאנאי שעה ביה באלאה רביה ומתרשלות גואזעעך, ואקסט אדרין על חטור מאין וחיזיאו, ובעצמו שב גודימות שלו פרוש כל הפסקים הפל'ו: * אמבריד אילין או גדר. אבל אם איט פקיד שעום פוקוטו⁴² זאמר סטם שיכרמי זטט' אלפומים מכאין⁴³, לא טכני אף לדזה ראשונה, וכן מוגב ממנה נדע מט ענבריד: בן: אם איט מפיד וכיך ואפר שביבתני בקומי וכוכ, עין שם, וכן זקסון כל האקוריונים: * **טוטן אלפומים** אמתה. קלישן זו משמע זוקא אם בשעת אפיקה תוך אלפום לעקרו של אילן. אבל אם קה ידר אלפומים, אף הדבשה שקסלן הייט הגיע בריגלו לתוכן אלפום, וגם אם נהין אנטילופים, נכל לתגוצץ לעקרו של אילן קודם ששבשה, לא מפיה. אבל בשעת אפיקה קה ידר אלפומים ממשע דאספלו אם אנטילופים לעקרו של אילן. פון וברעה שקסלן סיימ הגיע בפיג'ו לתוכן אלפום, וגם דאס פאנטנה דע משעת אפיקה קה יכול לטבש עד עקרו של אילן קודם ששבשה, ואם צבנין אמרינו וכפר בידע פלאיר, ענן טש שצדר לדלקה בטעמביים: * מבעוד זאמ כובל לאכען קינישששות אם פטני בידיעך. סטטיר וטיל בענבריד אנטילופים האקבאר לאקון בסיפון מיטו טעינ' נ. סטטיר בלאה דפסתקא גאנט:

המקום נשביתה במל ששה עבורה עטקה שעננה טפחים, עד ביטחאותם נחשבת בלה כאשר עבורה עטקה שעננה טפחים או בקעה שעננה טפחים, ולש לו מאותו מקום ומלין אלפים אטה [גמרא]: (ט) 'שביתת בתקיר בעקרון', של אלין, לאפוקי אם אמר סוף 'שביתת פחהיר', שהוא כולל גם מחת הקענים. אפללו אם כל האלין הוא בתווך שעור אלפים אטה מקומות עמייתו, לא יתירה לו מן קאיין ונכלא אלפים כי אם פחות מזה, וכדלקה: (טח) קנה שביתה. במיניה בעלא, דיללו לא בא בדורו⁽³⁶⁾, ובדרךה קסעין יי': (טט) מחר לילך לשם בונחת. והוא הרין (טט) דמperf לישב במקומו ולילך לעט למחר ואלפים אטה לא קומם האילן והלאה. דבון שבייה ב'כלוין' קהיגיע שבס⁽³⁷⁾ על-ידי ריבעה⁽³⁸⁾ מבעוד יומם, מני דבורי לקומות שם שביתה אף שאינו אטה מן עקרו של האילן והלאה. רוזה לופר, אפללו דיקא שיכלול לתניין שם מבוע לא מני אלא בשיחור וכו'. וזהו הולך עבשו לשם: (טט) ורוזא שיחור וכו'. רוזה לופר, אפללו דיקא שיכלול לתניין שם מבוע לא מני אלא בשיחור וכו'. וזהו לא חדש הטעבר בז' דבר על מה שכתב בריש הטעיף, וכונתו כאלו אמר: זו רוזא אפוקן שצרכו שאמר 'שביתת בעקרון', שיחור בז' המקום לשבייה, וזה הנקום וזה בחוץ אלפים, אבל אם לא יתדר הנקום מחפונו ראין כל האילן בתוך אלפים לא קנה שם שביטה,

שער הצעין

הַלְבָזָר

(מ) **שְׁלִיחוֹת**, וכן רבים שנטהפו בערביותחוין ורצו לש-
ט אחד או רבים שאמרו לאחד צא עבר עליינו וערב עליה
בו, (נ) שערכו לא יתדו לו רום: 'הואמר לחרבו ערב אל' (נ)
ערב עליינו (ט) בתרומים, אמר לו 'הנה ערובי (ט) במג'ל' ותא-
והיינו בעלה, 'עַלְלֵיה', והיחסו בפי, (נ) איינו ערוב. אבל
בגרורות בין בתרומים, בין ביתין בין בעלה, הרי זה ערוב:
גדך ***בָּסָסֶף** אלפים אפה וראה שכא פחש קדם שגיאע
(נ) קונה שכיתה באקרו ויש לו משכ אלפים אפה, 'אַפְּעַלְלֵיה'
בינוי אל-אס-בן ירוץ, (ט) מקר לילך לשם בנהת אפיקע-
לא קיה יכול להציג שם כלל *מבעיד יומ, לא יוזו מפקום
(ס) **דָּקָק** שיחד ארבע אמות וهم בטור אלפים אפה, בגו-

בָּאָרְן

(מ) **שְׁלִיחוֹת**. ואלו באסור דאוריתא, וכנון שיש מקשול לשלום אם לא
געש שליחותן בוגן קא, אבל האמור לשלהוו פא ותרם ומפא קורות אין
חווקתו פהום, דאיון כסילות חושש תורת, כי אם לא ימצא הדרמה אצל חבריו
ונז כסילות שאינו פהום, אסיכון כו"ן שנכסילות לא סוף ואי אסחד פרט.

משנה ברורה

סמכין על חזקה זו, (מג) אבל באשר ראווייה אין סמכין על חזקה זו להקל כי אם להחמיר. (meg) ויש אופרים דאכלו באפרת ראווייה, סכך שאיש מבשול לסחשלם אם לא עשה שליחותו והוא יחשש שעשוה שליחותו, בגין תנא, סוכין על חזקה רעשה שליחותו. (מו) ובשידעין שעשוה שליחותו ורק שפק שפה שנה, לכאילן עלא מאקדין דוידי לא שגה: (נא) הרי אלו משליכין, וצידיק השליט לומר בשעת הפעלה הערובית, (מו) שבניה הערוב בקי מפறין לילך כל אויתן קאנשים עשבטפו בהערוב: ט (נב) שחרי לא יתיר לו רוח. וצל-בן אקדרין דקפקא ניטה להו באינה וסת שיערב, ואיך אס (ממ) לא נחוינו להם עד שקשכה קני ערוב, (מן) דאלאי מלכא ומלכרא גנו שעיבטה. אמתם ונאת,adam קהלו (ג) ידוע להשליח שרצין הפליט לעבר ברום זה, אף שלא פרש לו בהריא, לא מפנוי כשבור בhort אנטון, אף שצבשו רזהה לבלטה שם: י (נג) בתמים. ואין חילוק בין ערב משל משליח (מו) או משל שליח. אבל גוני קוי אקפייא (אנ) חיל הפליחות: (נד) במנדל והצעיר בושוק. ואכלו שנינעם (נו) קרובים או שנינעם רוחקים, ואמרנן דכאן דעתו לנווח בשכת ולא במקום אחר: (כח) איננו ערובי. שזעה מדעת משלחו עקר השיליחות³⁴: יא (נו) אילן או גרב בראה ראה נאכאר ברוחה רבבב גרבן מילג' גרבאות נאכאר גרבן אמר

מקום פשביתה במל ששה עבוז עשרה טפחים או בקבוקה שחיה ורש לו מאותו מקום ולכלן אלפים אפה [גמרא]: (ט) 'שבליטין' פרחפיין, שהוא כולל גם מטה ענפים. אפלו אם כל האילן הזה וונכלא אלפים אפה שלמים כי אם פחות מזו, וכדילמה: (טט) קסיעין יג: (נט) מתר לילך לשם בנהת. וזהו מתר (ט) דמתר לילך אמרה מן עקרו של האילן נטלאהן, ובין שעיה: בולויה להיעש שבוכען על הולך עברו לשם: (ס) ורואן שיתד ובוי. רואה לופר, דאלפו קיון לא קדש הקחבר בעה ובכ' על מה שעתב ביריש השיפר, וככנתו בא' המוקם לשביבה, וזה הקומן הנה בוחן אלפים, אבל אם לא מוד

הַלְבָות עֲרוֹבִי תְּהוֹמֵן סִימָן תֶּט

(א) אין יותר מאלפינים, *אבל (סכ) אם אין כל קהילן בתוך אלפינים ולא יתר מקומות פחתינו, לא רקתה שבירה, דשמא קינה בדרכתו על ארבע אמות שכם חוץ לאלפינים, וגם כאן לא גננה, שבורי אחר דעתנו מכאן, (ב) ולא גזוז ממקומו. יואם כלו עמד תוך אלפינים ולא יתר מקום שביקתו, גנון שאמר 'שביקתי פחתינו', יש לו (ס) ארבעה אלפינים ממקומו לצד קהילן חוץ משעד מישר פחתינו של אילן, גנון אם שעוד קהילן עשרים אמה (סה) יש לו שם אלפינים פחות עשרים אמה. *חילולתרכובם, הקונה שביקתה (ס) ברחוב מקומות ולא כייס מוקם שביקתה, לא גננה שביקתה שם אלא במקומים יונדר בו בששכתה, בין אם אמר 'שביקתי במקומות פלוני' (ס) והוא רחוב ממנה יונדר ממקלים, קינה שביקתה במקומו; והאומר 'שביקתי פחת אילן פלוני', אם יש פחתין (סה) שמונגה אמות או יתר לא גננה שביקת. שבורי לא פון מקום שביקתו, לפיכך אריך לחותון לשפט בערו או באנבע אמות (סט) שביצנו או בדרכו, ואם קינה פחתינו פחות מושגנה אמות ובהתבונן לשפט מהפינו, קינה, שבורי (ע) מזקמת מקומות מסוים. (עא) *ובן דעתם קרי' בוה: יב' קהין שניהם, אשר מבד

אשנה ברורה

דעתא היה ברשותו וכיו' : (א) אין יומר מאלפים. לאו ר�א,
(ב') דאפלו אם קהה מקומו עד עירן אלפים ואבעט אמות גאה שם
שכיפה, דנוינן לו אבעט אמות לקום שכיפתו לבר קאלפים, וכן
כמת הפטור והוא אלפים לבר קארבע אמות של מקום שכיפה, וכן
כח שכתב אתריךן : אבל בו' בתרן אלפים, פננה גתיך אלפים
ואבעט אשות : (בב) אם אין כל קאלין וכו'. כןו, (כ) אף שערכו
בתוך קחחים אלא שפאות עטפין יוצאן חוץ ללחחים, דענו חוץ
לא געה שכיפה כלל, דשפא פון ל Kunot שכיפה פחת תאילן. לבו'
חו' גזחחים : (ס) ולא יוז אקלימנו. וזכה למשר, מטען ארכען
אמותינו : (ס) ארכעה אלפים מקומו לבר קאלין. קדר לשונ
יש פאן, ורוצה לופר,景德 זה של קאלין ומצעד קאלין ובלאה ליעד
ביהו : (ס) יוש לו [שם] אלפים פחות עשרים אמתה. קיזו, מפל
צד של קאלין אין נונן לו רוק שעור זה [וינקצא שפיחר עם רטב
קאלין] והוא בפערל אלפים פחות עשרים אמתה : (ט) ומשעם.
משום ובכל רובם קאלין שווא עשרים אמתה מפקיןן לעקום שכיפה
וסלין לחפרא, דכשמודדין נאלפים השנאים של קאלין ובלאה,
מודדין אוו' מפקום הפטולת קאלין שהוא לבר גלינו, דשפא געה
שכיפה שם. ואנו דלפי זה המשם עד ובלוי הוא אלפים פחות עשרים
אמתה, אפלו כי אין יכול לבלוי לאטני לו מפקום שווא עמר,
דאקרין שפא געה שכיפה באנבע אמות של טון קאלין, שמאם עד
רגליין הוא אלפים שלמים : (ס) בדורוק מקום ולא סיב וכו'. ואנו
שכיפה קהך הפתחים מפקום ובליין, דלודעה ראשונה געה שכיפה
ואנין מסידי אמא מקום לגב קאלין, פ"ל, ולקרפיטם. פון שלא סיב
קוקמו גינו קודה שם שכיפה כלל אלא קונה שעיפתו בעקבות קזילו:
(ס) וזה רוחוק וכו', קעה שכיפה במקומו. גם געה פלייג אעה
ראשונה, לדרעה ראשונה, פחה לא יוז מפקומו, מפוני שטם לא
געה ומאנן אבר דעטן, ולערכטם געה שכיפה על-לכל-אנט
בקוקמו, יוש לו אלפים לכל רוח מקום שווא עמר : (ס) שטמה
אמות או יוזר. גם געה לדיזה, אפלו כל העמומה אמות קדו בתוך
אלפים ממשום ובליין, ולאכין לדיצה קראושינה : (ס) שפצענו
וכי'. ואם כדי נחיק יומר משטעה אפור, אפלו גם-בון ליטים הפקת
כהן אבעט אמות קראושינן שפחת קאלין או שטנין : (ט) מקטת
אקיומו מכבים. באמה האאנציט, דטפהה עטפש (ט) אי אפלו של אל
ברדר אורפה, Kas קאמצע קאלין ברדר לו קארבע אמות קני היא
מלהן, ואם פון נאצין ברדר, קאנזה עד שינגה קני הדיא מנקן:
(ע) וכן דעת הר"ר בorth. עין באלית ררכה שfatbat דהעקרן כדע

שער הצעיר

(ג) אולדה ובנה במשם כבנה ואשונינו נזקנין במשם כל קאנט-אברטום שקדם לאלפ' לאט' אונטויין, וכן במקבץ כביה-איאיר, גם בתווך-השנה הסקים ורבאי'י נזקנין ארבע אפעות חוץ מאלפ'ם, אלא שרוצה לבדוד עד להצעדק עצה האגד-אברטום לינון הועבה עוד שלש אפעות, עיין שם: (ט) גמרא: (ט) ליט"ז:

ו שם בתרנאי
מושבאי, סכמיה
חפוקים ח בפי ו
הגולות עירין קפַי
חרשו יונבי שטפל
כמו שטב הרוב
המגיד שם ט בריחא

חֲלֹבָת עֲרוּבִי תְּחוּמֵין בַּיָּמֶן תְּט

כיאורים ומוסיפים

רגלוין, כן בתבו בשם הרשב"א (עירובין מט, ב) והריטב"א (שם ג ב). והחו"א (או"ח סי' קי ס"ק ח) תמה, שהרי בהלכה ח שם בתב הראב"ד שאמ לא סימ ד' אמות מתחת האילן, אבל האילן בולן בתרוך אלףים למקום רגלוין, רשותו הוא לכלת שער האילן ואף ממנה הלהאת, אלא שמהנוראים עליו למרוד אלףים אמתה מבוכו כל שנית האילן. ומובהר שפסק הראב"ד כדעת שמואל כלפי שביאר רש"א בדעתו, ומה שבחוב הראב"ד בהלכה ג' שם יש יותר אלףים אמה עד למוקם שנתבון לשבות בו לא יותר ממקומו, יש לשיטת אף לדעת שמואל, שהרי שמואל לא נחלק עם רב ביצה והוא שאמ לא קנה תחת האילן מפסיד גם את מקום רגלוין, אלא חלק עמו לענן ד' אמות שאין מכוונות, שלרב אין קונה כלל ולשמואל קונה.

[משניב ס"ק עא]

רַקְעָרָא בְּרַעָה קָרָא שׂוֹת.

(43) וכן פסק החוו"א (או"ח סי' קי ס"ק ח), שלא כמו שתים המשניב שיש לכתה להחמיר דעתה הרמב"ם.

[ביהל ד"ה וכונת הר"ף]

שלא פסק ברוב וקדמת קראכ"ד⁴⁴.

(44) מה שבtab שהראב"ד (פי' מחל) עירובין הא, בהשאות פסק ברב, שאמ כשהשכה יש יותר אלףים אמה מוחזקם שבו הוא שמדו עד למוקם שנתבון לשבות בו, ריש כמו שיצא חוץ לתוחם ואין לו אלא ארבע אמות במקומו, זהינו שאיבר גם את שביתת

המשך קודם

להגיע בסוטים ובפוחדים, ובכורה מוכחה שדניט את האדם לפיק מה שיכל לעשותו בעצמו, ולא לפי מה שיכל לעשות באמצעות אחרים. אך כתב שיש לדחות, שדока בפסח שלמריטים מהפסק יובחרך לא היה" (במדור ט, יג) שאם היה בדרך רוחקה הריחו פטורה, ולכן אף כשייש בדין אמצעי שליל ידו יובל להגיא מים הריחו בדרך רוחקה, אבל לעין שאר רוחה תורה יש לומר שמחשוב שיכל להגיד.

בספר נתיבות שבת (פמי"ז הע' מ) שציריך הוא לומר שבתקנה לו שביתה במקום ההוא, בין שהאמירה הראשונה לא התעללה לו ונדראה בבייה"ל לKNOWN סי' ח"א ד"ה בזון, שכן האם ציריך אמרה או שדי שיגמור לבבון).

ומסתנתו, שארים הנושא במוגנות עברב שבת יכול להגיע עד בן המשנות למקומות מסוימים, בודאי יכול לקבוע את מקום שביתהו שם. אך אם הוא חולך רגלי ואין מכוונית בධווג ידו, יש לסתופק אם מתuil מה שיכל להגיא על ידי מכוונות, ולא הכריע בדבר נראתה מה שבכתבו לעל, שדעת הנתיבות שבת שאין מועל מה שיכל להגיע על ידי סוט אם איתן מומשן לנו.

(38) ואם אמר שביתתי בעיד ואיתן יכול להגיע אליה עד שחסיכה בתב החוו"א (או"ח סי' ב ד"ה ר"ג, א), שמי' קונה. ודוקא באילן או דרך ציריך שיכל להגיא לשם בין השמות, אבל בעיר אפילו אם הגיא עם השיכר רק לתחילה החינה הרוי כאמשי העיר והוכיח כן מההעשה שהביאו בגמרא (עירובין מא, ב) שבאו גנאים בפסחיה בערב שבת והגעה הספינה למיל בשבת, והתיר ריבן גמליאל ליריד מונמה, ואמר שראה בשופורת שכבר היו בתרוך תחוב העיר בין השמות. ומובה, שאף על פי שלא יובילים להגיא עיר עם חשיבה, מים בין שאין שבו בתרוך תחומה ורצו לשבות בה, קנו שביתה כאמשי העיר.

ובמקרים אחר (שם סי' קי כ"ק ו ד"ה ס"א, א) כתוב, שיש להסתפק בשורה לקבע שביתתו בבית ייחידי אם ציריך שיכל להגיא אליו עם חשיבה, בין שאיתו כעיר שיש לה עיבור וש לה תחום לכמה דינים, או שכין שרווצה לאוכל וללון באותו בית, ריש כעיר לען וזה שאיתו צריך להגיא אילין, כי בקי שיזיה בתרוך תחומו של הבית עם חשיבה.

(39) ואם הקונה את השכита איש יכול להגיא לשם מחמות שאין בכחו לזרען, אך אם אחר יכול להגיא לשם בrizza, כתוב בספר נתיבות שבת (פמי"ז הע' מ) שיש למדוח מדברי המאייר של הערים. אולם בתב שמודורי שאר פוסקים לא משמע כן.

(40) ובאמת אין יכול להגיא רגלי מבعدו יומ אלא באמצעות מבונות, כתוב בספר בני צין (ס"ק ז) שיש להסתפק בזורה. והביא ראה מרברי הגמרא (פסחים צ, א) שאדם הנמצא מן המודיע ולחוץ אין חייב בקרבן פסח מחמת שהוא בדרך רוחקה, גם אם יוכל

[ביהל שם]

ואמר קטע שיקתי בטע אלפים פקאנין).

(42) וגם אמר תהא שביתות תחת האילן שבתוכו אלףים מכאן ואיתן מכיר את האילן ההוא, כתוב הרשב"א (עבורות הקודש בבית נתיבות שע"ה) שלא אמר כלל.

הלבות ערובי תחומיין סימן תת תי

דעת הארץ

ויאחד איננו מPAIR, שעאיינו מPAIR (עכ' מוסר שביתתו לפAIR וואמר 'שביתתו במקום פלוני'; לג *וירזקא וכיב נתקן, וסכתת הע) לכאורה בדרכן התairo לו כהאי גונא אכל לא למי שהוא בHYTO, ואם אמר כן לא עלה לו ואין לו הפוקדים אלא (עד) שBITAH ביתו:

תתי דין המוחזק בדרך פרוי לכנסות שביתה, ובו ג' סעיפים:

א *מי שנותבון לקבע **שביתתו** (א) במקומות ידוע אצלו, והחוין בפניך ובלך כדי **שיגיע** לאחיזה מקרים (ב) ***זינקה** בו **שכיפה**, (ג) **אך-על-פי** שלא הצעיר ולא עמד שם אלא החזירו חבירו לalon אצללו או (ד) שחוור מעצמו לalon או שנותעבב, יש לו להלה נחטור עד מקום שנותבון לו ומאותו הפקום אלפים אקה לכל רוח, שפין שפמר לפניו לקבע שם **שביתתו** (ה) והחוין בפרקן, נעשה כמו שעדם שם הוא **שהיפי ערוכו** שם. (ו) ***בפה** וברם אמורים, בעני, שאין מטיריחין אותן להפיכת ערוב, או ברחווק, כגון **שהיפי בא**

באור הלכה

* ויקנה בו שBITKAH. עין קמ"ש ברורה שBITKAH: אקנס דעת תרפה פוסטום וכיר בון דאנן סקיי וכור. כל זה הא לשון ריש והפהוקסרים. ומה שBITKAH: באחו ליקום שרגלן לרנות וויר. כן פקבר גרבשפ"א בחזרותה. ועוד פקבר קריטב"א וזה לשונו: לא פאָר בכ' יולַסְטְּ בובַּהֲדֵה אַגְּן טהרי שBITKAH נקונין שביתה ואן זיך אַמִּרְהָא. גאָלֶה זַהֲהָאָה שַׁעֲזָא מעילו ונטה פער אילן ופדר מסים באַמְּצָעָן זאָוי לְקֹנוֹת שביתה, אַבל בְּמַיְלָה מכך באַמְּצָעָן שט אַקְסָם לְקֹנוֹת שביתה ולא הָה דעומו מעולם על קומט מסים? נקונין שביתה, פער אָן? קבַּתְּה לו שביתה, עד אָן? לשונו, בענין זה פקבר צ'ז' בקמ"ש ברורה. וטיניר אקס' מבט דראָג בענין אין פקאל פישישוב בעניהם לווטר

שער הצעין

(ט) בין פסק מתיירנים: (ט) ביש"י: (ט) רשב"י יוזחן: (ט) רשב"י זרבען יהונתן ואור ערע שטפניך וויאנו ונשקב"א ווילק"א, וכבר צער קה קאליה רהה. עין שם: (ט) הויסותויים מוטב, וכן מטבח מרובינו יוזחן: (ט) דלא קאי הבהר רברם אמוריים לעזין עין קשחוןיך בדרך השטבון מוקט. אלא קאי הבהר רברם אמוריים לעזין עזין או ברורק וכוכ', וכן גען הפה ברכינו או ברורק וכוכ', וכן גען קפאהר טער"א שפּוּרְשָׁן, ועודין אתו, דנלא דעתה שללן ערודך נטע בזיה גען בליל נחתת פון, דזא באצע, ומגנו צפּול הפה ברכינו או ברורק וכוכ', וכן גען קפאהר טער"א שפּוּרְשָׁן, ועודין אתו, דנלא דעתה שללן ערודך נטע בזיה מזבק"י קולובס'ן. וזרת קולובס'ן חוא זידוש בזוקטן³ נאך לדשן סבּהה רברם אמוריים עשותה בון אם דרמביים משלטע לאורה בפשיות דאלדילע גאנ. מפל מקומ'ס פְּרַחֲנִין אֶת לְפָרֵשָׁן גם דעת קולובס'ן אֶת שְׁלַשְׁוֹן דוחיק, דבאתה און לנו' שום פְּקֻדָּר בְּשָׂיס' דבְּקָזָק בְּדָרְךָ קָרוּשׁ שְׂקִיעָה צְדָקָה גַּם כ'ן, דאנטנה ג'ס' כ'ן, דאנטנה ג'ס' כ'ן, דאנטנה ג'ס' כ'ן:

Tél (France) : 01.80.91.62.91
Tél (Israël) : +972.77.466.03.32
contact@torah-box.com